

R. P. Thomæ Tamburini È Societate Jesu Opera Omnia

Tamburini, Tommaso

Lugduni, 1689

4. An aliquando à Confessario sit subeundum onus poenitentis, quem absolvit.
-

[urn:nbn:de:hbz:466:1-78172](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-78172)

colligitur (& quidem ex eodem, puto principio, quod examen debet esse morale & humanum, non verò metaphysicum) ex qua, inquam, colligitur non obligari Confessarium ad interrogandos poenitentes de extraordinariis quibusdam eventibus, qui in eorum peccatis alias mutantur speciemus, & si ipsi poenitentes adverterent, explicare sine dubio deberent. Verba Sanchez sunt ejusmodi: *Ex his infero, confitentem solum extraordinarium in concubitu, servato legitimo vase, non esse necessario interrogandum de effusione seminis, ad extra vias venerie, necne, vel experiri sit illius periculum, quia hac non frequenter, sed rarissime accidunt.* Hæc Sanchez.

§. IV. An aliquando à Confessario sit subeundum onus Poenitentis, quem absolvit.

Obligatur v. g. poenitens, omnibus expensis, vel primo ad correctionem fraternam proximis, vel secundo ad restitutionem sive rei, sive famæ: vel tertio ad confugiendum ad Superiorem, ob casus reservati absolutionem: vel quarto ad denunciandum aliquem sive Sanctæ inquisitioni, sive alteri Tribunali. Quæritur ergo an Confessarius ejusmodi onera in se suscipere liceat possit, vel debeat?

13. Quoad licet posse: Quamvis consilium optimum sit, ut Confessarius ab hujusmodi poenitentium oneribus subeundis omnino abstineat: tamen concurrentibus tribus, licet potest: ex Suarez de poenit. disp. 35. sect. 4. a. num. 17. imò interdum, ob charitatem, docet. Primum ut sit moralis aliqua necessitas ex parte obiecti: id est, ex parte rei faciendæ. Secundò ut eam rem facere poenitens non possit, vel non sit aptus, vel rationabiliter refugiat. Tertio ut ipse Confessarius speret utiliter se illud munus, sine suo dispendio, executurum.

14. Quoad debitum: In eo tantum casu debebit quando non potest omnino poenitens, ipse autem Confessarius potest: & ex altera parte obligat Charitas sub peccato, ut illud fiat, ad quod tenetur poenitens. Sic idem ibid. Sed discutiendo per singulos casus n. 12. propostos; doctrina hæc evadat evidentior.

15. In primo enim casu: si proximi necessitas sit tam gravis, ut poenitens obligetur ad corrigendum illum, sive per se, sive per alium, tunc si potest ipse poenitens; sive per se, sive per alium diversum à Confessario corrigere, non obligatur Confessarius: quia tunc non extremè indiget proximis. At si eandem gravem necessitatem succurrere: neque per se, neque per alium poenitens possit; sed solum per Confessarium (qui casus certè rarissimus est): tunc si sine magno incommodo, juxta leges communes charitatis, possit Confessor famæ debere: Sic ibid. n. 20. multò magis si is Confessor sit superior, cui incumbit bonum subditorum. Ratio est quia tunc extremè indiget proximis.

16. In secundo casu Confessarius non tenetur subire onus restitutionis sive suæ, sive poenitentis, sive alterius pecuniæ. Idem de restitutione famæ. Sic colligo ex Suar. loco. cit. & ex Sanchez & Castr. mox. citandis Ratio est, quia hoc est onus poenitentis; quod si ex aliqua causa ipse poenitens subire non potest, nec alium inveniat, qui voluntariè vices suas suppleat; jam à tali onere liberatur. Excepi tamen casum extremæ necessitatis, si enim Confessor advertat illà pecunià extremè indigentem sublevandum, nec aliam adesse sublevandi viam sanè; juxta leges charitatis, ut modò diximus, obligabitur.

17. In tertio casu nunquam obligabitur Confessor Superiorem convenire propter peccatum reservatum poenitentis: Sic Sanchez lib. 2. in Decal. c. 13. n. 14. Castrop. tom. 1. tract. 4. disp. 4. p. 5. §. 2. n. 4. 5. & 7. nam vel poenitens potest adire prædictum Superiorem: & tunc non extremè indiget, vel non potest, quia v. g. est infirmus in gravi periculo, vel habet impedimentum perpetuum adven-

di

di Superiorem: & tunc casus hic non est reservatus: & consequenter Confessor, juxta regulas generales absolviendi in articulo seu periculo mortis: poterit illum absolvere: neque enim penitens obligatur mittere alium sive procuratorem, sive litteras, sive amicum: cum illud se presentandi sit onus personale penitentis, à quo cum non possit, excusabitur.

¶ 18. In quarto casu nec obligabitur ipse Confessor subire onus denunciandi illis Tribunalibus; idque pro-

pter rationem modo num. precedenti dictam. Excepi nisi graviter periclitetur bonum publicum deficientibus aliis, Confessor remedium adhibere tunc enim, secundum prædictas charitatis leges debet: quia extreme, in eo eventu, Respon-

get auxilio Confessoris. Ex dictis similia, quæ contingere fortasse po-

facile, decidentur

